

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

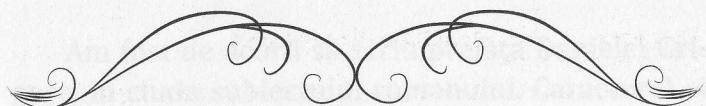
GRIGORE, DANIELA

Cocktail pentru Cristina / Daniela Grigore. - Timișoara : Stylished, 2019
ISBN 978-606-9017-17-3

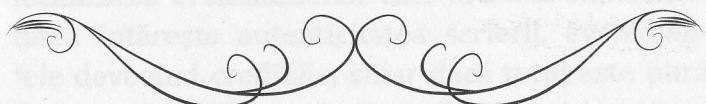
821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

DANI
PREFATA

COCKTAIL PENTRU CRISTINA

parcursul cărții sunt descrise aventurile celor doi iubiți, care trăiesc pentru amorul machiavelic, un sentiment mai presus de limitele rațiunii.

Finalul este neașteptat, multe lucruri fiind înșelătoare, dar cu siguranță, această carte te va ține cu sufletul la gură până la ultima pagină. Este conțurată viclenia feminină, care reușește să doboare orice obstacol în momentele când te aștepți cel mai puțin la progresul acestora.

Așadar, *Cocktail pentru Cristina* este un roman antrenant, cuceritor, cu un puternic impact emoțional.

De asemenea, este un thriller ce stimulează cititorul să traverseze stări de incertitudine și suspans, generatoare de adrenalină. Îl recomand iubitorilor de cărți erotice și nu numai.

Îți urez succes în demersul livresc, căci imaginația și darul de a scrie le ai! Cu timpul, să ajungi un autor consacrat și să nu uiți că prin speranța infinită se pot atinge idealurile intangibile, dragă Daniela Grigore!

Cu sincere aprecieri,
Bianca Mîciu, autoare.

CAPITOLUL 1

7 decembrie 2017, ora 21:13

212 VIP este parfumul meu preferat. Ultima picătură din el s-a prelins pe gâtul sticlei. Se terminase, dar nu știu din ce motiv nu am aruncat recipientul. Probabil îmi plăcea cum arăta pe măsuța mea de machiaj.

Cristina sunt eu. Niciodată nu mi-a plăcut acest nume, dar mama mi l-a ales după fosta iubită a tatălui meu. Știu, sună aberant, dar cică a avut motive serioase, pe lângă faptul că i-a plăcut. Mănânc mult și nu vă închipuiți că sunt vreo grasă, ba chiar deloc. Probabil m-ați văzut cândva pe stradă, dar nu v-am atras atenția. Știu și de ce: nu sunt atât de frumoasă încât să atrag priviri, în schimb, ați fi putut remarcă mersul meu de gâscă și urechile de cocker spaniol. Prietenii îmi spun că părul meu șaten e superb și că am și niște buze senzuale, iar eu am încredere în ei, aşa că tind să cred că au dreptate.

Urăsc minciuna, dar paradoxal este că am trăit alături de ea. O însoțeam oriunde era cazul, îmi devenise prieten pervers! Uneori aş fi vrut să mă despart de ea, dar asta ar fi însemnat să renunț la unele capricii.

A minți este, firește, în sânge, în aer, în orice gând. Suntem programăți pentru minciună. Oricât am vrea să stăm departe de ea, la un moment dat ni se va

potriți ca o mănușă. Minciunile pot fi de două feluri: distrugătoare sau măngâietoare la suflet. Indiferent pe care le vom alege, baza va rămâne aceeași, diferind doar construcția. Mințim des, involuntar, insensibil, dar este cert că, într-un final, minciuna nu are viață lungă.

Am reușit, după lungi căutări, să găsesc cheia de la apartament dintr-un morman de chei, de parcă eu dețineam vreo vilă cu douăzeci de camere, nici-decum un amărât de apartament cu două cămăruțe, care nici măcar nu e al meu, ci al părinților mei. Într-o toată acele chei, doar una știam sigur că este de la apartament, restul cred că au fost puse de tata doar pentru decor, pe lângă un breloc vechi și urât, care încrucișa o clepsidră. Erau căzute după frigider. Mi-am luat țigările, geanta și am plecat în grabă. A, da... fumam și încă al dracului de mult!

Pe scările blocului se auzeau puternic tocurile mele. Obișnuiam să port tocuri de doisprezece centimetri. Mă făcea să par de 1,80 înălțime. Nerăbdătoare, am închis ușa blocului, dând nas în nas cu un ger nesuferit, dar deh, era decembrie!

De la câțiva metri i-am recunoscut farurile mașinii, pe care le asemănam cu privirea unei pantere care stătea la pândă. De fiecare dată oprea la colț de stradă, căci da, mă lua de la colț, ca pe curvel! Eram amanții sau, cel puțin, el era amantul meu. Trebuia să fim foarte discreți, ne aflam într-un joc de strategie, iar mie îmi plac jocurile, mai ales cele care cre-ează dependență.

El era Dani, un tip brunet cu ochii verzi ca mătasea broaștei, încadrați perfect sub sprâncenele frumoșe arcuite și stufoase. Nu arăta precum un stripper, dar era destul de bine construit, cu fibră vizibilă, mai ales dacă-l vedea la plajă. Avea un stil simplist de a se îmbrăca. Nu exagera cu trendurile, însă un lucru nu-mi plăcea la el: ori de câte ori îl vedeam, era însoțit de o gentuță bărbătească, pe care o purta pe după gât. O uram! Era din piele neagră, tăbăcită, și avea o mică insignă metalică, pe care era gravată o foarfecă. Nu știa ce purta în ea, dar era destul de burdușită.

Am deschis ușa mașinii, iar din acel moment am spus: „Start Game!” Ne-am privit în ochi câteva secunde, ne-am salutat cu un „Bună” entuziasmat și am pornit în cursa magică.

— Sper că n-ai stat prea mult în frig, zise el pe un ton jovial.

— Stai liniștit, doar ce-am ajuns!

— Și eu care credeam că am întârziat! M-aș fi simțit vinovat dacă-ți înghețau mânușele!

— Este 21:20, practic ai întârziat zece minute, dar ai avut noroc, am pierdut ceva timp doar să-mi cauți cheile. Erau căzute după frigider. Imaginează-ți că am cotrobăit toată casa!

— Dacă ești îndrăgostită și uiți unde le pui...

— Îndrăgostită? Mă faci să râd!

Preț de câteva minute s-a așternut liniștea. Trebuia să ajungem la „locul” nostru, iar mai apoi, ne puteam permite intimități.

Parcă pedepsită, tot drumul mi-am adus aminte de copilărie, când mama mă punea la colț. Fiind un oraș mic, nu puteam face vreun gest de tandrețe în public. Riscam să simt văzuți, dar sub linia „orizontului” nimeni nu ne putea zări.

— Ești bine? Ce ai făcut azi, Cristinico? și-a revenit el.

— Sincer, nu am făcut decât să mă gândesc la aceste momente, pe lângă faptul că am încercat timp de o oră să-mi scot de pe picioare niște fire de păr crescute sub piele!

— Ai grija cu penseta, să fie bine dezinfecțată!

Mi-a aruncat din nou o privire ucigătoare dar pe neașteptate, mi-a cuprins tacticos mâna, punându-mi-o pe schimbătorul de viteze, sub palma lui, care era puțin umedă. Emoțiile vin și pleacă, dar unele sunt atât de atașate de tine, încât ador să se joace cu ticăitul inimii tale și par a se cuibări acolo pentru o veșnicie. Așa eram eu în prezența lui, un ansamblu de trăiri intense.

Deja începusem să simt multe furnicături pe corp. La scurt timp:

— Sau mai bine... haide să vezi ce am eu pentru tine! Mâna mea își continuă drumul spre „nebulă” lui, o simțeam exagerat de bine prin blugii ușor scorțoși. Roțile mașinii îmi dădeau impresia că se învârteau în gol și nu mai ajungeam la „locul” nostru!

— De ce te-ai dat cu ruj? Vrei să-mi lași urme pe „ea”? Știi că ești frumoasă și fără el!

Am amuțit. Nu sunt singura care reacționează așa la astfel de situații, știu, așa sunt unele femei: pe cât de puternice par, pe atât de timide sunt.

Am oprit mașina și ne-am mutat „domiciliul” pe bancheta din spate care, în scurt timp, a devenit cel mai frământat loc din lume. Era o banchetă micuță și rigidă, acoperită cu o husă dintr-un material crem, scorțos, deloc plăcut la atingere. M-a prins puternic de păr, lăsându-mi capul pe spate, mi-a întuit ochii cu o privire pasională, apoi a început prin a mă săruta apăsat, atât de apăsat încât simțeam că-mi iau foc buzele. Îmi plăcea la nebunie, avea o alură posesivă, iar asta mă atrăgea din ce în ce mai mult. Dani era bărbatul care de două luni mă făcea să mă simt o femeie fericită, îmi oferea plăceri de care, până în acel moment, nu aflasem, poate că aceasta este cheia pe care el o ținea bine ascunsă în buzunarul de la spate, sau poate că o avea în gentuța urâtă.

Ca într-o magie ne-au dispărut hainele. Am rămas doar cu dresurile super sexy, negre și cu sutienul dantelat care-mi căzuse pe talie. Sânii mei mici, „portocalele” mele, erau savurate de gura sa, era o senzație demențială atunci când mă strângea ușor cu dinții de sfârc, iar cu mâna mă masa apăsat în zona plăcerii. Dintr-o dată, mi-a pleznit-o... nu tocmai suav.

— Off! Da! Rău băiat mai ești!

A urmat încă o palmă peste labiile deja umede. De data aceasta palma a fost mai tare. Eram practic precum o plantă, doar respiram și atât. Eram în

„ceva” ce nu mai trăisem niciodată. Brusc, l-am văzut cum se cobora, înghesuind-se în spațiul strâmt din mașină. Am amuțit din nou! A introdus două degete în vaginul meu și s-a oprit o clipă. Urmau câteva mișcări de du-te-vino, iar apoi se oprea din nou, timp de aproximativ cinci secunde, moment în care își retrăgea puțin degetele magice. Clitorisul rozaliu și năzdrăvan cred că ieșea și mai mult în evidență, profitând de asta mi-l lua la limbi... întâi lent, ritmat, apoi haotic, apăsat. Începea să-și miște din nou degetele în vaginul meu, alternând cu linsul și sup-tul clitorisului. Era demențial, iar eu devenisem precum o bombă cu ceas. Știa să mă dezamorseze, dar tot el știa să mă facă să explodez. În toată nebunia aceasta mi-a sunat telefonul. Trebuia să răspund, dar el nu voia să se opreasă, lucru ce-mi creștea adrenalina la cote maxime. Mă suna mama din străinătate, din Suedia, clar trebuia să răspund.

— Hai, răspunde! Fă abstracție de mine!

— Te rog, oprește-te, să vorbesc puțin cu mama!

— Tu vorbește acolo liniștită, că eu îmi văd de treaba mea!

Răspund la telefon.

— Ce faci, mamă?

— Bine, mamă, sunt pe la Ana.

— Ești bine?

— Da, tu?

În timpul acela, un orgasm puternic m-a cuprins. Am scăpat telefonul din mâna, iar parkinson este mic copil pe lângă tremuratul ce m-a învă-

luit. „Eul” meu interior fusese trezit la capacitate maximă, îmi venea să tip, să gem, să recit din Eminescu, la dracu'... aş fi urlat orice, dar nu puteam, căci știam că o să mă audă mama. M-am străduit să ridic telefonul și să continuu con vorbirea. Au zeam doar „Alo, Alo!”

— Da, mami, scuze, am puțină treabă, scuza-mă, vorbim mai târziu!

— Cris, ești bine, draga mea?

— Da, sunt foarte bine, nu-ți face griji, doar că trebuie să-i fac unghiile Anei!

— Bine mamă, pa! Ai grijă!

— Da, pa! Săru'mâna!

Am aruncat telefonul pe bancheta din față, rela-xându-mă total.

— Aaa... Ia vino tu aici, las-o pe maică-ta și haide să-ți dau ceea ce-ți place tie cel mai mult!

Cam înghesuiți, dar excitați la maxim... m-a pus în poziția caprei poznașe, mi-a oferit de-a binelea câteva palme la fund.

— Știi că ești curva mea, da?

La acest joc de cuvinte, pur și simplu am încremenit! Era un joc murdar în care voiam să mă bag! În privința jocurilor mereu am fost maniacă, dar asta o știți deja.

— Da, sunt curva ta, poți face din mine ce vrei! Și-mi mai pleznește două palme la bombeu. Doamne, dar cum de mă excita acea durere? O durere ascu-țită pe care o voiam din ce în ce mai tare! Coada mea de cal era toată înfașurată pe mâna lui puternică.

Noroc cu oțetul de mere că mi-l fortificase și nu mai cădea atât de ușor. Tot ce-mi doream era doar să-i simt în mine bunăciunea lui de penis. Nu voia să mă penetreze, mă amăgea, atingându-mi doar labiile cu „capul”, care era de o finețe incredibilă.

— Dani, mai repede!

— A, deci îl vrei grav?

— Da, îl vreau peste tot!

— Peste tot, da?

— Da! Acum trage-mi-o, te rog!

— Ia de aici, dacă tot mă rogi...

Putere multă era în joc. Nici dacă aş fi câștigat la loto nu cred că m-aș fi bucurat aşa. Era tot în mine, un penis bun care știa să-și facă treaba! Mă penetra cu putere, aşa cum nimeni nu a mai făcut-o. Parcă și glasul îmi dispăruse. Gêmeam din toate puterile rămase. S-a oprit preț de câteva secunde, dându-mi capul într-o parte și uitându-se fix în ochii mei, iar ca de fiecare dată, sigur pe el și neintimidat de nimic, mi-a zâmbit.

— De ce te-ai oprit? Continuă!

— E bine, a?

— Daaa, continuă, te rog! Avea o satisfacție enormă atunci când îl imploram.

Îmi saliva ușor pe buze sărutându-mă diabolic, apoi începea și mă lua din nou la „muncă”. Deja simteam că leșin de placere, eram atât de udă, încât bancheta mașinii se asemăna cu o lavetă cu care a șters o sută de farfurii proaspăt spălate.

— Unde, naiba, sunt șervețelele?

— La dracu' cu ele!

— Lasă-le!

Și-a luat repede tricoul care era aruncat undeva pe volan și, foarte concertat, mi l-a dus între picioare pentru a-mi șterge umezeala deja exagerată.

— Fii fată cuminte și nu te mai „plângă” atât de mult, lasă-mă să-mi fac treaba. Ești exagerat de alunecoasă!

Am început să râd.

— Ce naiba faci? Vorbești cu un vagin?

— Tu să taci! Și-mi îndeasă un deget în gură. Trebuia să-l sug... și nu ca pe o acadea, ci ca pe o „sculă”.

— Gura ta trebuia să fie demult plină, însă ca un băiat bun ce sunt, în noaptea asta jucăm în favoarea ta.

Îmi pierdusem orice control. Nu-mi păsa că voi simți în gură, pentru prima dată o bucătă de carne vie, cu Dani nu aveam limite, fișe sau reguli. Penisul lui își vedea de ceea ce știa el mai bine. Îl simteam până în creier. Făcea niște curse lungi, dese și cu o întă precisă.

— Dumnezeule! Ești minunat! Cum, de nu te-am găsit atâția ani? Un al treilea orgasm m-a învăluit, transformându-mă într-un pacient resuscitat.

După mine, la câteva secunde, el a scos un sunet gros, niște vocalize pe care nu le-aș putea reda nicicând, și-a tras rapid „momeala” punându-mi-o pe abdomen ca și când mi-ar fi oferit o medalie. Lichidul gros, alb, mucos își făcea cărare spre buricul

meu, de parcă ar fi fost un râuleț. Păcat! Păcat că nu durează mai mult acel val, însă după ce trece, rămâne în urmă o relaxare incredibilă. O liniște interioară de nedescris...

— Pot să-mi aprind o țigară?

— Păi, ca să te satisfac complet, nu ar trebui să te refuz, cu toate că la mine în mașină nu se fumează. Bagă tutun, dacă asta vrei.

El nu fuma.

Mi-am scos una, intenționând să o aprind.

— Lăsați-mă pe mine, doamnă! Mi-a luat brișeta din mâna, iar cu o polițe aparte, mi-a oferit un foc.

Aveam picioarele alungite peste tetiera din față, picior peste picior, cu o țigară în mâna. Mă puteam bucura de bătăile „inimii mele de jos”. Simteam cum inima mi se mutase între picioare.

— Ai fost incredibil, îți mulțumesc! Am început să zâmbesc, însă fără a mă uita la el. Nu doream să-mi vadă fața plină de entuziasm.

— Deja mă flătezi cu mulțumirea. O femeie ca tine nu trebuie să mulțumească pentru asta. Trebuie doar să pară indiferentă, astfel va obține din ce în ce mai mult!

— Hai, încetează cu exagerările! Tu vezi cum arată geamurile mașinii? Deja mă cred într-o scenă din „Titanic”!

— Hai, acum vrei să fiu și DiCaprio?

Mă amuzam, în timp ce încercam să schimbam subiectul.

— Vreau să știi că nu am supt-o niciodată! Simteam nevoie să fi auzit și din gura mea.

L-am văzut cum a făcut ochii mari, fruntea i s-a încrețit instantaneu. A rămas socat, mai ales că-l luasem prin surprindere cu secretul acesta.

— Mă lași? Cum să nu o sugi? m-a întrebat el uimit.

— Simplu, întotdeauna mi-a fost scârbă, nu eram deschisă spre acest capitol.

— Incredibil! Săracul băiat, stă cu tine de atât timp și nimic?

— Aha, da, nimic! Am afirmat eu cu un aer de mândrie.

— Mda, nu credeam că mai există aceste femei. La tine nu am insistat cu un *oral* pentru că mi-am dat seama că ești praf! Se amuză copios cu această glumă.

— Nu mă mai lua la mișto că devin supărăcioasă! Vezi că în geantă am un CD cu muzică.

— Iar ai adus CD-ul tău preferat în care sunt zece piese de-ale lui Massari? Hai, fie..., dar cu condiția să-mi răspunzi la o întrebare.

— Cum ar fi?!

— Pe bune acum, ți-a plăcut?

— Acum pe bune, îmi este tare frică și asta spune tot!

— Frică, de ce?

— Frică de ce-o să urmeze, frică de ce am în spate.

— Nu trebuie să-ți fie teamă! Acum suntem aici, ne simțim bine, mâine fiecare la treburile sale.